יז א מיי' פ"ז מהלכות תמידיו יו א מיי פיין מהכנות ממ ומוספין הלייו [כב]: יח ב מיי׳ שם הלכה טוש"ע א"ח סי׳ ה :סעיף א מגדה מיי' שס ה

לעזי רש"י פליי"ל. מחבט.

ב ו מיי׳ שם ופ״ו מהלכות

בכורים הלכה ג:

שימה מקובצת ל) מה להלן רגל ותחלת רגל ויש רגל אחריו אף כאן יום שתהא תחלת רגל אחריו ואם כדברי הבייתוסים פעמים שאין רגל הבייתוסים פעמים שאין רגל אחריו ויהיה ממחרת השבת לאחר הרגל היכא שחל יום טוב הראשון בראשון ושביעי של פסח בשבת: כן שאתה מונה (מבערב) הא כיצד והשאר נמחק: ג] בר מתרי. תיבת מתרתי נמחק: . ד] [משיתא.] תיבת מהני נמחק: כּוֹ לעזרה ומהבהבו תיבת והיו נמחק: ו) בקנים ובקלחות: ו) ממחרת השבת: ם, מגי דלא להוי בלילה זו סגי דלא מקםי ... דהא: ין תיבת ט... נמחק: ילן תנאי דבברייתא דמרייתא: ילן יום טוב דמרייתא: ילן בתרייתא: יכן יום ראשון: יגן קבוע יום כ"א ניסן: ידן דאע"ג דאם חל פסח באחד בשבת דאם חל פסח באחד בשבת ממתינין עד: עון מחשים בהגך ותיבת ג"ו נמחק: עון חזי ליה לדידיה האי פרכא מאי דקאמר צא ובדוק כר הא איכא למפרך נהי טוב אחרון והיינו דקאמר : יו) שחובטין אותה

יהן בעצמו: יען סובין של

. הכליפה: כו על שני:

(פסחים קכ.) דריש מיניה מה שביעי רשות אף ששה רשות שבת אלא ודאי י"ע ושל פסחן הוא: מלה שאי אסה יכול לאוכלה משום דכתיב וביום השביעי ובסוף פרק שני דחגיגה (דף ית) נמי שבעה מן החדש אחה יכול לאוכלה ששה. שלמחר יקרב העומר ואם דרשינן מה שביעי עלור אף כולן עלורים ושמא חרתי שמעת מינה: וֹאימתי שירצה יביא. והא דכתיב

כרמל דאפי׳ מרחוק לא הרי הוא אומר תספור לך ספירה תלויה מייתי משום כרמל היינו למלוה: בבית דין יצתה שבת בראשית שספירתה דלית להו פירכא. אע"ג דאינטריך בכל אדם רבי יוםי אומר ממחרת השבת נמי לרבי שמעון ב"ר אלעזר ממחרת יום מוב אתה אומר ממחרת יו"מ או מה שביעי רשות כדפרישית כולהו שמעינן: זבר למקדש הוא. נרחה אינו אלא ממחרת שבת בראשית אמרת וכי דבספק חשיכה יכול לברך ואין לריך להמתין עד שיהא ודאי לילה כיון נאמר ממחרת השבת שבתוך הפסח והלא לא נאמר אלא ממחרת השבת דכל השנה שהוא ספיקא דרבנן ועוד אומר דאפילו ביום סמוך לחשיכה עדיף כולה מלאה שבתות צא ובדוק איזו שבת ועוד נאמרה שבת לממה ונאמרה שבת משום תמימות כדאמרינן לעיל ואין למעלה וו מה להלן רגל ותחילת רגל אף נראה והיכא דשכח לספור בלילה כאו רגל ותחילת רגל רבי שמעון בן אלעזר פסק בה"ג שסופר ביום וכן היה אומר כתוב אחד אומר יששת ימים תאכל נראה מתוך סתם מתניתין דסוף מצות וכתוב אחד אומר 2 שבעת ימים מצות פירקין (דף עא.) דתנן מלותו בלילה לקצור ואם נקצר ביום כשר אבל תאכלו הא כיצד מצה שאי אתה יכול לאוכלה נראה לר"ת עיקר אידך סתמא שבעה מן החדש אתה יכול לאוכלה ששה דמתניתין דפרק שני דמגילה (דף כ:) מן החדש נמיום הביאכם תספרו יכול יקצור ומייתי לה בסוף פירקין (דף עב.) כל ויביא ואימתי שירצה יספור תלמוד לומר הלילה כשר לקלירת העומר כו' ודייקינן ⁴מהחל חרמש בקמה תחל לספור אי מהחל מינה דקתני לילה דומיא דיום מה חרמש תחל לספור יכול יקצור ויספור ואימתי דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא שירצה יביא ת"ל מיום הביאכם אי מיום ואמרינן בריש מועד קטן (דף ג:) ר"ג ובית דינו נמנו על ^{1) ב]} שלשה פרקים הביאכם יכול יקצור ויספור ויביא ביום ת"ל שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי אתה³ הללו והתירום ומסיק רב אשי התם דסבר לה כרבי ישמעאל דדריש מה מוצא שבע שבתות תמימות בזמן שאתה כ חריש רשות אף קליר רשות ילא קליר מתחיל לימנות מבערב יכול יקצור ויביא העומר שהוא מלוה ודחיא שבת ויספור בלילה ת"ל מיום הביאכם הא כיצד וכיון דדחיה שבת אין נקלר אלה קצירה ¢וספירה אבלילה והבאה ביום אמר בלילה כדמוכח בסוף פירקין ועוד רבא כולהו אית להו פירכא בר יו מתרתי דרבי יוחנן דאמר (שם ד.) עשר תנאי בתראי בין במתניתא קמייתא בין נטיעות הלכה למשה מסיני סבר לה במתניתא בתרייתא דלית להו פירכא אי כר' ישמעאל דדריש מה חריש רשות ודחי שבת עוד חשיב כי החי גוונה מדרבן יוחגן בן זכאי דלמא כדאביי דאמר אביי הלכתא פסיקתא בהגחל קמא (ב"ק ימצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי אי קב.) ובפ"ק דע"ו (דף ו.) גבי כל מדרבי אליעזר ורבי יהושע ממאי דביום מוב המשנה ידו על התחתונה ומיהו חין ראשון קאי דלמא ביו"מ אחרון קאי דרבי כל כך ראיה משם דאין הלכה לגמרי ישמעאל ור' יהודה בן בתירא לית להו פירכא כאותה משנה דקתני התם וכל אי מדרבי יוםי בר' יהודה הוה אמינא דלמא החוזר בו ידו על התחתונה ואין חמשין לבר יו מהני שיתא אי מדר' יהודה הלכה כן כדמוכח בפרק האומנין בן בתירא ממאי דביו"מ ראשון קאי דלמא ביו"מ אחרון קאי ר' יוסי גמי חזי ליה פירכא (ב"מ עו:) ועיקר מילתא לא סמיך התם אלא אהא דהוי מחלוקת ואחר כך סתם ומהא דמוקי בסוף פירקין והיינו דקאמר ועוד גופא אמר אביי מצוה (דף עב.) רבי אלעזר ברבי שמעון למימני יומי ומצוה למימני שבועי רבנן דבי דאמר נקצר שלא כמצותו פסול כרי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי אמימר מני יומי ולא מני שבועי אמר זכר למקדש הוא: עקיבא דאמר כל מלאכה שאי אפשר אין ראיה דאע"ג דקיימא לן כר"ע מתני' יקצרוהו ונתנוהו בקופות הביאוהו הא מסקינן התם דרבי נמי סבר לה לעזרה יו והיו מהבהבין אותו באור כדי לקיים כוותיה עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב בו מצות קלי דברי רבי מאיר וחכ"א יבקנים משום דבעיא תמימות אינו סופר ו ובקולחות חובטין אותו כדי שלא יתמעך ותימה גדולה הוא ולא יתכן יו:

וכי נאמר ממחרם יו שנת שכחוד הפסח. דתדע שנשנת של פסח תתחיל בתוב אחד אומר ששת ימים תאכל מצות. נסוף ערבי פסחים לימנות: וכל השנה מלאה שבתות. וא"ת שבת ממש כא ובדוק איזה

תמתין עד לחחר השבת נמלחת

מבטל מקרא זה כגון חל פסח בשני בשבת ולא תביא עומר עד לאחר השבת נמצא שלא תאכל מצה חדש אלא אותו יום לבדו: מיום הביאכם. הכי משמע משיגיע ממחרת השבת דהוא יום הביאכם הוכשרה ספירה משעה שתרלה אם בו ביום אם מחר: תלמוד לומר מהחל חרמש. משמע לאחר קצירה וקודם הבאה תחל לספור: ת"ל מיום הביחכם. דמשמע לא הוכשרה ספירה אלא משיגיע יום הבחה: אי מיום הביאכם. דדרשינו השתא דשלשתן הוקבעו כאחד יכול שלשתן ביום: קלירה וספירה בלילה. דקלירה לא סגי הן טדלא מקמי ספירה כדכתיב (דברים טו) מהחל חרמש וגו' (4) והבאה ביום דכתיב (ויקרא כג) מיום הביאכם מן וקלירה מקמי הבאה דביום דהא מיום הביאכם כתיב ולא משעת הביאכם ין כתיב וכיון דחשכה מבערב יום הביאכם הוא: (כ) תרי מנאי יא] דבתריימא. והיינו ועוד דרבי יוסי ור"ש בו אלעזר: אי מדרבו יוחכן [ב"ז]. דיליף משבע שבתות וחמשים יום ההוא דחד קרא אמר ימים וחד קרא אמר שבתות מיבעי ליה לכדאביי: אי מדרבי אליעור. דאמר תלויה בבית דין נהי דאפיקתיה משבת ממש אלא ממאי דממחרת יום יבן ראשון מונה דלמא מי"ט אחרון וכן לר' יהושע דאמר סמוך לביאה ניכרת דלמא מיום טוב אחרון קאמר קרא דהוי נמי היכר קבוע יג] הוא יום כ״א לניסן לעולם: דלמא חמשים. מיום שמתחיל למנות דהיינו אחר השבת לבר משיתא דאף על גב יד] דחל פסח באחד בשבת עד אחד בשבת האחר דהוו מין נ"ו בהנך שית לא איכפת לן דקרא לא נסיב אלא מיומא דמתחלינן למימני. האי דנקט שית לאו דוקא אלא סוף מילתא דר׳ יוסי בר יהודה נקט: ר' יוסי נמי חזי ליהמין ד) פירכה והיינו דקהמר ועוד: אמימר מני יומי ולא שבועי אמר. האי מניינא דהשתא לאו חובה הוא דהא ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמה הוה הלכך ביומי סגי: בותנר' ומהכהבין. בעורה בשבלים: וחכמים אומרים. בתחילה חובטין אותו ולא כדרך תבואה יבשה שחובטין יין אותן במקל שקורין פליי"ל אלא בקנים לחים ובקולחות בקלח של כרוב כדי שלא יתמעך ואח"כ מקיימין בו מלות קלי: נותנין אותו באבוב. כלי של נחשת חה שמו: של גרוסות. שלא היו טוחנות דה אלא עבה השכן דרך הסולת: וגרוסות היינו לשון גריסין שטוחנין בהן פולין ואין מוליאה אלא ההליפה ביחה הקליפה בנפה מוליאה אלא מהגרעינין יחן בעלמן שאם יטחנו יפה יעבור ים] כל הקליפה בנפה מגילה כא, ב) [ר"ה ה.
 ע"ש חגיגה יו:], ג) נ"א דלא
 הוה מקמי כו' מיום הביאכם
 וספירה דמקמי הבאה דביום אף על גב דמיום הביאכם מפרו כתיב דמשמע אחר הבאה מספרו דהא מיום הביאכם כתיב ולא משעת הביאכם כיון דחשכה מבערב יום הביאכם הוא דהיום הולד וגרוסות היינו לשון כו' בהן פולין ועל שם כך נקרא גרש כרמל, ו) צ"ל שני פרקים הללו ובטלום ומסיק כו'. נ"ק, ז) וועיין תוס' מגילה כ: ד"ה מוס יוה. כל הלילה],

תורה אור השלם

וביום הַשְּׁבִּיעִי עַצֶּרֶת לַיְיְ אֱלֹהֶיךְ לֹא תַעֲשֶׁה מלארה: דרנות מי מ תעשה דברים טז ח ייבות ימים מצות שבעת ימים מצות תאכלו אר ביום הראשוו שאר מבתיכם כ עמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תמימת תהיינה:

ייקרא כג טו 4. שבעה שבעת תספר לף מהחל חרמש בקמה תחל לְסְפַּר שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת: דברים טז ט

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה קלירה וכו' חרמש וגו' הס"ד ואח"כ מ"ה והבאה וכו' הביאכם וספירה מקמי הבאה שפיר דמי דהא מיום הביאכם: (ב) ד"ה תרי מנאי דברייתא דרבי יוסי כנ"ל ומיכות והיינו ועוד נמחק:

רבינו גרשום

אתה יכול לאוכלה ששת ימי הפסח מן החדש לפי שהוקרב העומר ביום ראשון ןשל חוה״מן וכתיב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם יכול יקצור ויביא הואיל וכתיב מיום תחיל לספור אפילו לאחר יתחיל לספור אפילו לאחר
ז' ימים. ויספר [ויביא] ביום
שיתחיל לספור ביום. אי
שיתדיל לספור ביום. אי
מדרבן יוחנן בן זכאי דילמא
להכי כתב רחמנא תספרו
תספר לך לכדאביי אתא:
מדרב מוצו בתפרי אתא:
מדר מוצו בתפרי אתא: תרי תנאי בתראי (נמי) דבתריתא [נמי] לית להו דבתריתא (נמין לית להו
פרס: ר' יוסי דקאמר ועוד
פרס: ר' יוסי דקאמר ועוד
למקדש הוא דקא עבדינן
הברס כוא: התכ"א בקינה
ובקולחות של כרוב. חובטין
את הדגן מן הקש מפני שהן
דבר קל ואין להן כובד:
נוד להשרי לקיפת: ותנוהו
כדי שלא יתמעך. ויהא
בו של אושר לקיפת: ותנוהו
של שעורים של עומר לאביר.
של של של אומר לאביר. לשעורים של עומר לאביב כלי של נחשת לרחיים של גרוסות כדי להשיר קליפתו: והשאר שמותיר העשרוז נפדה וחייב

הנתנוחו לאבוב ואבוב היה מנוקב כדי שיהא האור שולם בכולו שמחוהו בעזרה והרוח מנשבת בו נתנוהו לריחים של גרוסות והוציאו ממנו עשרון שהוא מנופה בשלש עשרה נפה והשאר נפדה ונאכל לכל אדם יוחייב בחלה ופמור מן המעשר ר' עקיבא מחייב בחלה ובמעשרות: **גמ'** תנו רבנן אביב זה אביב קלוי באש מלמד שהיו ישראל מהבהבין אותו באש כדי לקיים בו מצות קלי דברי ר' מאיר וחכמים אומרים

עם הסולת ועל שם כך נקראת גרש כרמל [ויקרא ב]: שלש טשרה נפה. מפרש באלו מנחות (לקמן עו:) בדקה בגסה בדקה: וחייב בחלה. דחיוב חלה היינו גלגול דעיסה וגלגול של זו ביד הדיוט הוא לאחר שנפדה: ופטור מן המעשרות. דמירוח הוא ביד הקדש ומירוח הקדש פוטר מן המעשר כדמפרש בגמרא [עייב]: רבי עקיבא אומר כו'. מפרש בגמרא [עס]: גב' זה אביב. כלומר ראשים קציר: